

JAAN KELLO - 65

7.IV 1947

(prosaist)

Jaan Kello sündis Viru-Jaagupis Arukülas talupidajate pojana. Hariduse omandas Aruküla Algkoolis, Viru-Jaagupi Keskkoolis ja Tallinna Merekoolis. Viimase lõpetas 1968. aastal tehnik-laevajuhina.

Töötas Eesti Merelaevanduses, kalurikolhoosides „Hiiu Kalur“ ja „Haapsalu Kalur“ ning Tallinnas ettevõttes „Desintegraator“ brigadirina, hiljem vabakutseline.

Looming:

Pühapäevareisija 1973

Merehaigus 1980

Meie nooruse paremad päevad (ilmumata, osales 1979. aasta romaanivõistlusel)

Pühapäevareisija – vastuolulise karakteriga noormehe kujunemisaastad külakeskkonnas.

"Ema, ma ei taha linnas elada."

Ema vahtis teda jahmunult. "Kus sa siis elada tahad?" küsis ta.

"Ma ei tea. Mõtlen, et siin," vastas Enn.

"Sa oled lolliks läinud," ütles ema. "Sul on linnas hea töö. Sul on puhas ja kerge töö, ja olgugi et palk ei ole suurem asi, on sul vähemalt kerge elu."

"Ema..." Enn vaatas emale õige kummaliselt otsa. "See töö... puhas ja kerge töö... Mul on sellest tööst kõrini, ema."

"Sa tahad siia elama tulla?" ei uskunud ema poega.

"Ma ei tea. Olen mitu aastat mõelnud, et linnas ei ole mul midagi teha. Alguses oli linnas hea. Oli, ema. Praegu ei ole seal midagi. Linnas on palju inimesi, aga kui ma mõtlen, et talvel olin kaks nädalat maal ja sain metsas käia, tuleb tusk. Miks ma küll EPA-sse õppima ei läinud?"

"Sa tahad hea elu pealt siia tulla?" ei uskunud ema ikka, et poeg räägib tõsiselt.

"Ma ei tea. Ma tean, et siin ei oleks mul tuska. Olen mõelnud isegi EPA kaugõppes metsnikuks õppida." Ta mõtles, et Anne on siin, aga sellest ei pidanud ema midagi teadma. /Katkend raamatust "Pühapäevareisija"/

Merehaigus – meremehejutt, autobiograafilise kallakuga lugu noore diplomeeritud tüürmehe kohanemiskustest väikesel kalatraaleril.

Enesetunne oli vastik ja meri oli vastik. Varematest aegadest mäletas Paul hulga selliseid kohti, kus ta olnuks parema meelega kui laeval. Kuu või paar merel loksunud, igatses ta metsa, jahti, sauna, õlut, restorani, kino, tüdrukuid, tänavaid – kõike seda, mis on maal. Alati oli mingisugune igatsus. Praegu aga tahtis ta kõigepealt tormivarju, sadamasse, sellisesse kohta, kus ei kõiguks, kus võiks vabaneda kuminast peas. Ei mingit metsa, jahti, õlut ega tüdrukuid. Üldse mitte inimesi. Vahest ainult sauna. Sauna küll. Midagi muud mitte. Kindlat maad ja sauna ja head und mõnuses voodis. Pärast seda võiksid tulla ka teised tahtmised, nende hulgas tahtmine jälle merele minna.

Kalle lasi Paulil traali väljavõtmise ja sissepanemise ajal roolis olla.

„Tuleb hakata sinust tüürimeest tegema,“ ütles ta ja seletas, mida tüürimees peab neil puhkudel silmas pidama ja milliseid manöövreid seejuures sooritama. Väga mõnus on roolimajas kapteni nõuandeid kuulata, sellal kui mehed tekil veevalingute all töötasid. Tõsi küll, lastita laev kõikus külglaines tublisti, aga seda võis hea tahtmise juures mitte tähele panna. /Katkend raamatust "Merehaigus"/